

Sygn. akt II Ca 910/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Krystyna Melchior

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) (...)

Funduszu (...) z siedzibą w G.

z przeciwko E. S.

o zapłatę kwoty 4219,17 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości

dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4220 zł od dnia 26

października 2016 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód

w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 14 czerwca 2017 roku, w sprawie I C

610/17

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od E. S. na rzecz B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 4019,17 zł (cztery tysiące dziewiętnaście złotych siedemnaście groszy) z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie:

1) od kwoty 4219,17 zł (cztery tysiące dwieście dziewiętnaście złotych siedemnaście groszy) od dnia 26 października 2016 roku do dnia 9 listopada 2016 roku,

2) od kwoty 4019,17 zł (cztery tysiące dziewiętnaście złotych siedemnaście groszy) od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala apelację w części dotyczącej rozstrzygnięcia oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 0,83 zł (osiemdziesiąt trzy grosze) z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od E. S. na rzecz B. (...) (...)

(...) Funduszu (...) z siedzibą w G.

kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

wyroku

W pozwie z dnia 10 października 2016 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w dniu 26 października 2016 roku, powód – B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej – E. S. kwoty 4219,17 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 2-3v).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 22 września 2009 roku pozwana zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną umowę pożyczki gotówkowej numer (...).

Powód wskazał, że wierzytelność wynikająca z umowy z dnia 22 września 2009 roku została sprzedana na rzecz powoda na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Spółką Akcyjną Oddział w Polsce w dniu 27 kwietnia 2012 roku.

Powód wskazał, że w dniu 18 marca 2014 roku zawarł z pozwaną porozumienie. Na podstawie tego porozumienia powód do dnia 31 grudnia 2015 roku naliczał odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności aktualnej stopy kredytu lombardowego NBP, a od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości odsetek maksymalnych.

Powód wskazał, że na skutek nieterminowej spłaty zobowiązania wierzytelność wynikająca z porozumienia z dniem 25 sierpnia 2015 roku została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Powód wskazał, że łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 10 października 2016 roku została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi:

- a) 3995,71 zł z tytułu kapitału,
- b) 52,75 zł z tytułu odsetek,
- c) 170,71 zł z tytułu kosztów.

*

Nakazem zapłaty z dnia 18 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku nakazał E. S., aby zapłaciła B. (...) (...) Funduszowi (...) z siedzibą w G. kwotę 4219,17 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty, a także kwotę 942 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniosła w tym terminie sprzeciw (k. 28).

*

Od nakazu zapłaty z dnia 18 listopada 2016 roku sprzeciw wniosła pozwana – E. S., zaskarżając nakaz w całości (k. 26-29).

*

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku, wniesionym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, powód wskazał, że „ogranicza roszczenie o kwotę dokonanej wpłaty w wysokości 200 zł w dniu 09.11.2016 r. (...), cofa roszczenie w tym zakresie i wnosi o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- 1) 4020 zł tytułem należności głównej

2) Odsetek w wysokości maksymalnej (na podstawie § 5 ust Porozumienia nr 1/2014 r) od:

a) Kwoty 4220 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 09.11.2016 r.,

b) Kwoty 4020 zł od dnia 10.11.2016 r. do dnia zapłaty

3) Zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa”¹ (k. 40-45).

*

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku oddalił powództwo (k. 81).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 września 2009 roku E. S. zawarła z S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę (...) o kredyt odnawialny. W dniu zawarcia umowy Bank udzielił pozwanej limitu kredytowego w wysokości 5000 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że S. B. w dniu 25 czerwca 2010 roku wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę z powodu nieterminowej spłaty zobowiązania, a w dniu 27 kwietnia 2012 roku przeniósł wierzytelność na rzecz B. (...) (...)Funduszu (...) w G. w drodze umowy cesji. B. (...) (...) Fundusz (...)w G. zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności oraz wezwał ją do zapłaty. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Sąd Rejonowy ustalił, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- kapitał w wysokości 3995,71 zł,

- odsetki w wysokości 52,75 zł oraz

- koszty w wysokości 170,71 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że materialną podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 353 § 1 k.c., a także, że do umowy zawartej przez E. S. z pierwotnym wierzycielem mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100 z 2001 roku, poz. 1081 ze zm.).

Sąd Rejonowy uznał, że B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. nabył wierzytelność w stosunku do E. S. i dlatego też mógł domagać się zapłaty tej wierzytelności od pozwanej.

Sąd Rejonowy uznał, że pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Termin przedawnienia roszczenia powoda wynosił trzy lata, jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. Umowa została wypowiedziana w dniu 25 czerwca 2010 roku i od tego dnia zaczął też biec termin przedawnienia roszczenia wobec pozwanej. Pozwana nie zrzekła się skorzystania z prawa podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia. W dniu zawarcia porozumienia zobowiązanie pozwanej było stosunkiem przedawnionym.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 14 czerwca 2017 roku apelację wniósł powód, reprezentowany przez pełnomocnika, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt. 2 KC, poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na uznaniu, że dobrowolne wpłaty pozwanego na rzecz strony powodowej nie mają charakteru uznania niewłaściwego, a tym samym nie przerwały biegu terminu przedawnienia roszczeń powoda wynikającego z zawartej przez pozwaną

z poprzednim wierzycielem umowy kredytu nr (...) z dnia 22.09.2009 r., gdy tymczasem z zestawienia wszystkich wpłat pozwanej wynika, że jej wolą była spłata zadłużenia, wynikającego z zawartej przez pozwaną z poprzednim wierzycielem umowy kredytu nr (...);

2. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasadami doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że wpłaty pozwanej wskazane w dowodzie zaoficerowanym przez powoda w rozliczeniu zadłużenia nie zostały dokonane tytułem spłaty zadłużenia, wynikającego z zawartej przez pozwaną z poprzednim wierzycielem umowy kredytu nr (...) z dnia 22.09.2009 r. i nie przerwały biegu terminu przedawnienia roszczenia;

b) art. 328 k.p.c. § 2 poprzez całkowite pominięcie w ocenie dowodowej wpłat widocznych w rozliczeniu wierzytelności, co miało istotny wpływ na wynik w sprawie”.

Powód wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i:

a) orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu;

b) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję;

względnie o:

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje”² (k. 103-109).

÷

W odpowiedzi na apelację E. S. wniosła o:

„I. oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej,

II. nieuwzględnienie przedstawionych wniosków dowodowych jako spóźnionych,

III. wzajemne zniesienie kosztów postępowania” (k. 14-142).

÷

Na rozprawie apelacyjnej strony nie zajęły stanowisk.

*

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2018 roku Sąd Okręgowy w Lublinie postanowił:

I. odrzucić apelację w części obejmującej wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję;

II. uchylić zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 199,17 zł z odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty i w tym zakresie umorzyć postępowanie w sprawie (k. 150).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest w przeważającej części zasadna, chociaż częściowo z innych względów niż podniesione w jej treści jako zarzuty apelacyjne.

Przepis art. 378 § 1 cz. 1 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji.

Przepis art. 382 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Z zebranego w sprawie materiału procesowego, w szczególności z zebranego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji materiału dowodowego, jednoznacznie wynika, że w dniu 30 marca 2014 roku B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. i E. S. zawarli umowę zatytułowaną „POROZUMIENIE nr (...) z dnia 18.03.2014 r.”. W umowie tej opisana została umowa pożyczki z dnia 22 września 2009 roku zawarta między E. S. a (...) Bank Spółką Akcyjną, umowa przelewu wierzytelności zawarta przez pierwotnego wierzyciela i B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G., a także wierzytelność będąca przedmiotem przelewu; wskazano, że na wierzytelność tę składają się:

a) kapitał w kwocie 4957,31 zł,

b) odsetki za okres od dnia wymagalności do dnia zapłaty, które na dzień 18 marca 2014 roku wynoszą 3375,49 zł, oraz

c) koszty obsługi zadłużenia w kwocie 226,42 zł.

W treści umowy E. S. oświadczyła, że uznaje swój dług wynikający z wierzytelności opisanej w § 1 ust. 1 i 2 umowy, a także, że wyraża zgodę na poniesienie kosztów „obsługi Porozumienia” w kwocie 171,18 zł i prowizji za sporządzenie „Porozumienia” w kwocie 256,78 zł.

W § 2 ust. 1 umowy strony zawarły postanowienie, że „do kwoty kapitału, o której mowa w § 1 ust. 2 doliczają zaległe odsetki, o których mowa w § 1 ust. 2 obliczone na dzień 18.03. 2014 r. i powstała w ten sposób kwotę 8.332,80 zł (zwaną dalej kapitałem) oprocentowują odsetkami umownymi w wysokości 16,00 % w skali roku, liczonymi od dnia 19.03.2014 r. do dnia zapłaty”³.

W postanowieniach zawartych w § 2 ust. 2-5 strony zawarły dalsze uzgodnienia dotyczące odsetek.

W § 3 ust. 1 umowy strony zawarły postanowienie, w którym E. S. zobowiązała się do zapłaty należności opisanych w § 1 ust. 2 i 4 umowy, z uwzględnieniem kapitalizacji odsetek dokonanej w § 2 ust. 1 umowy, z odsetkami umownymi, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2 umowy.

W § 4 umowy strony zawarły postanowienia dotyczące wysokości rat, terminów ich płatności, sposobu płatności oraz zasad zaliczania wpłat.

W § 5 umowy strony zawarły postanowienia dotyczące skutków opóźnienia w zapłacie umówionych należności, a w § 6 umowy postanowienia dotyczące możliwości wcześniejszej całkowitej lub częściowej spłaty zadłużenia (k. 46-47).

Umowa z dnia 30 marca 2014 roku została zawarta na wniosek E. S. złożony w dniu 30 marca 2014 roku (k. 48).

W dniu 24 listopada 2014 roku B. (...) (...) Fundusz (...) z siedzibą w G. i E. S. zawarli umowę zatytułowaną „ANEKS nr (...) z dnia 12.11.2014 r. do porozumienia nr (...) z dnia 18.03.2014 r.” (k. 49-50).

W umowie zawartej w dniu 24 listopada 2014 roku strony dokonały zmian we wcześniejszej umowie, dotyczących między innymi wysokości odsetek umownych od kapitału i kosztów, wysokości kosztów „obsługi porozumienia”, ilości rat, wysokości rat, terminów płatności rat.

Umowa z dnia 24 listopada 2014 roku została zawarta na wniosek E. S. złożony w dniu 24 listopada 2014 roku (k. 51).

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy pominął fakt zawarcia wymienionych wyżej umów oraz treść tych umów.

Uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji jest w omawianym zakresie bardzo lakoniczne, a przy tym niejasne i częściowo wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony Sąd Rejonowy wskazuje, że uznał za wiarygodne zeznania E. S. co do tego, że pozwana zawarła porozumienie dotyczące spłaty zadłużenia (s. 4 i 5 uzasadnienia), a z drugiej strony, odwołując się do dokumentu znajdującego się na karcie 46 akt sprawy, Sąd Rejonowy wypowiada się na temat „oświadczenia pozwanej z dnia 18 marca 2014 roku” (s. 9 uzasadnienia), co w kontekście wcześniejszych rozważań tego Sądu może nasuwać wniosek, że czynność pozwanej z dnia 30 marca 2014 roku Sąd Rejonowy traktuje jako czynność jednostronną.

Całkowicie błędne jest przy tym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że „zobowiązanie powoda nie istniało, wobec wypowiedzenia umowy w dniu 25 czerwca 2010 roku”. O ile można uznać określenie „zobowiązanie powoda” za oczywistą omyłkę, gdyż w tym kontekście pojęcie „zobowiązania” odnosiło się do obowiązku pozwanej⁴, o tyle należy wskazać, że sam fakt wypowiedzenia umowy kredytowej przez pierwotnego wierzyciela nie oznacza, że zobowiązanie wynikające z tej umowy przestało istnieć.

Powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują, że w dniu 30 marca 2014 roku strony zawarły umowę, która miała charakter nie tylko umowy ustalającej istnienie i zakres długu pozwanej (wierzytelności powoda), ale zawierała wyraźne i jednoznaczne postanowienia, w których pozwana zobowiązała się spełnić świadczenia pieniężne odpowiadające wierzytelności powoda, zarówno nabytym w wyniku przelewu od pierwotnego wierzyciela, jak i całkiem nowym wierzytelności powoda wynikającym właśnie z umowy z dnia 30 marca 2014 roku (na przykład z tytułu kosztów, czy prowizji).

Podobny charakter miała umowa z dnia 24 listopada 2014 roku, w której strony dokonały częściowej zmiany postanowień umowy z dnia 30 marca 2014 roku.

Zawarcie umowy w dniu 30 marca 2014 roku, w której E. S. zobowiązała się do zapłaty wierzytelności nabytych przez powoda w drodze przelewu, a przy tym na częściowo nowych warunkach, jednoznacznie wskazuje, że w zakresie objętym tą umową pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia może być wyrażone przez każde zachowanie się dłużnika, które ujawnia jego wolę w tym zakresie w sposób dostateczny⁵. Zawarcie umowy, w której dłużnik zobowiązuje się względem wierzyciela spełnić świadczenie, w zakresie którego roszczenie o spełnienie świadczenia uległo przedawnieniu, jest równoznaczne ze zrzeczeniem się korzystania z zarzutu przedawnienia. Umowa, w której dłużnik zobowiązuje się zaspokoić przedawnione roszczenie, zawiera tym samym oświadczenie dłużnika o zrzeczeniu się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przyjęcie na siebie w umowie z wierzycielem obowiązku zaspokojenia przedawnionego roszczenia jest równoznaczne ze zrzeczeniem się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W związku z powyższym należy uznać, że nawet gdyby w dniu 30 marca 2014 roku roszczenia o spełnienie świadczeń wynikających z wierzytelności objętej umową zawartą w tym dniu były przedawnione, to i tak w zakresie objętym zawartą umową nastąpiło zrzeczenie się korzystania przez dłużnika z zarzutu przedawnienia.

Do chwili wniesienia pozwu w rozpoznawanej sprawie roszczenia o spełnienie świadczeń dochodzonych przez powoda nie uległy przedawnieniu.

Okoliczność, że po zawarciu umów z powodem pozwana dokonywała wpłat na poczet wierzytelności objętych tymi umowami, stanowi przejaw wykonywania przez pozwaną zawartych z powodem umów. Ponieważ do chwili wniesienia pozwu dochodzone pozwem roszczenia nie uległy przedawnieniu, nie ma w sprawie istotnego znaczenia okoliczność, czy wpłaty dokonywane przez pozwaną w wykonaniu umów zawartych z powodem mogą stanowić w okolicznościach sprawy przejaw uznania niewłaściwego roszczeń dochodzonych przez powoda, czy też nie.

÷

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda zawarte w apelacji, gdyż z całą pewnością wnioski te mogły zostać już zgłoszone w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Ubocznie należy wskazać, że okoliczności faktyczne, których te wnioski miały dotyczyć, były bezsporne w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku powód wskazał daty i kwoty wpłat dokonywanych przez pozwaną (k. 42-44).

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2017 roku pozwana przyznała, że od 2014 roku dokonywała na rzecz powoda wpłat kwot wynikających z umowy zawartej w 2014 roku, a co do pozostałych twierdzeń powoda w tym zakresie pozwana nie wypowiedziała się. Na podstawie art. 230 k.p.c. należało zatem uznać za przyznane wskazane wyżej fakty wynikające z twierdzeń powoda.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od E. S. na rzecz B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 4019,17 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie:

- 1) od kwoty 4219,17 zł od dnia 26 października 2016 roku do dnia 9 listopada 2016 roku,
- 2) od kwoty 4019,17 zł od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty.

Zasądzona kwota obejmuje należności dochodzone przez powoda w pozwie, pomniejszone o kwotę 200 zł zapłaconą przez pozwaną już po wniesieniu pozwu.

Pozwana nie kwestionowała wysokości dochodzonych przez powoda wierzytelności i ich podstaw faktycznych.

Kwotę 4019,17 zł należało zasądzić z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie:

- 1) od kwoty 4219,17 zł od dnia 26 października 2016 roku do dnia 9 listopada 2016 roku,
- 2) od kwoty 4019,17 zł od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną zasądzenia odsetek za fakt opóźnienia stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., natomiast wysokość odsetek za fakt opóźnienia Sąd Okręgowy przyjął w oparciu o postanowienia umowne określające wysokość tych odsetek na poziomie odsetek maksymalnych (§ 5 ust. 3 umowy). Zgodnie z przepisem art. 481 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

*

Apelacja powoda jest bezzasadna w części dotyczącej rozstrzygnięcia oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 0,83 zł z odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty i w związku z tym w tej części podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku powód podniósł, że po wniesieniu pozwu, a mianowicie w dniu 9 listopada 2016 roku, pozwana dokonała zapłaty kwoty 200 zł na rzecz powoda z tytułu wierzytelności dochodzonej pozwem. Powód nie ograniczył jednak żądania pozwu o tę kwotę, ale w rzeczywistości jedynie o kwotę 199,17 zł z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty. W zakresie, w jakim powód popierał nadal żądanie zapłaty kwoty 0,83 zł, powództwo było bezzasadne.

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku powód rozszerzył również żądanie pozwu, wnosząc o zapłatę odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 0,83 zł od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty.

W pozwie powód wniósł o zapłatę odsetek od kwoty 4219,17 zł od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 26 października 2016 roku, do dnia zapłaty, natomiast w piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku wniósł o zasądzenie odsetek od kwoty 4220 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 9 listopada 2016 roku oraz od kwoty 4020 zł od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty (k. 41).

Z powyższego zestawienia wynika, że w piśmie procesowym z dnia 20 marca 2017 roku powód wniósł o zasądzenie odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 0,83 zł od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty, których wcześniej nie wniósł w pozwie. Żądanie zapłaty z tego tytułu jest oczywiście bezzasadne, gdyż skoro powodowi nie przysługiwało roszczenie o zapłatę kwoty 0,83 zł, to tym samym nie mogło powstać roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w zapłacie tej kwoty.

*

Na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od E. S. na rzecz B. (...) (...) Funduszu (...) z siedzibą w G. kwotę 550 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja powoda została uwzględniona prawie w całym zakresie zaskarżenia, należało włożyć na pozwaną obowiązek zwrotu powodowi wszystkich kosztów postępowania odwoławczego. Koszty te obejmują:

a) opłatę od apelacji – 100 zł (k. 128),

b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 450 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – tekst jednolity).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Przytoczono dosłowne brzmienie stanowiska powoda.

2 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych.

3 Przytoczono dosłowne brzmienie postanowienia umownego z zachowaniem zastosowanej w umowie interpunkcji.

4 Chyba że Sądowi Rejonowemu chodziło o wskazanie na zobowiązanie, jako na stosunek prawny między stronami.

5 Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 lutego 2012 roku, III CSK 208/11, OSNC – ZD 2013 nr C, poz. 51.